

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Miseriæ causa sunt, vt è vita libenter excedant homines, exemplo P.
Francisci Costeri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Io: Climach.
in scala cæli.
grad. 6.

briat. Felices illi, & ipsi rari, qui familiaritatem eius recusant, perfunctoria gaudia spernunt, societatem abijciunt, ne cum pereunte deceptorice, & ipsi perire cogantur. Inter quos fuit monachus ille Ægyptius, qui Ioanni Climacho narrauit, se, cum in intimo cordis mortis memoriam penitus fixisset, velletq; aliquando, necessitate urgente, carnis huius luto solatij aliquid indulgere, ab huiusmodi memoria, veluti à quodam iudice prohibitum esse. Quodque mirabilius est, cum vehementer vellet hanc memoriam repellere à se, non potuit. Aded profuit ad mundi illecebras, carnisque fomenta negligenda, vel memoria mortalitatis, & humanarum calamitatum, quæ omnes morte finiuntur.

VII.

Psal. 119. 5.
Rom. 7. 24.

Hæc vitæ ærumnosæ incommoda, qui secum expendunt, numquam de vitæ breuitate conqueruntur: immò potius ægrè ferunt mortis dilationem, quemadmodum illi, qui diu in ergastulo detinentur; quos quò citius liberos dimittis, eò clementius tractas. Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est! clamat è carcere suo Propheta. Et Apostolus: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Quale gaudium est nauigantium ad optatum portum appellentium? atque è sæuientis Oceani procellis emergentium? Quis murmurat, cum onus graue, sarcinamque molestâ iubetur deponere? Quid ergo homines musant, si id impetrant, pro quo ille orauit, qui dixit: Educ de custodia animam meam? itemque: Quando veniam & apparebo ante faciem DEI? P. Franciscus Costerus, cum SS. Sacramentis ad agonem muniretur, identidem exclamabat: ô quale gaudium! ô qua consolatio! Post ea peracta legi sibi Psalmum voluit: Qui habitat, in quo admiranda facinora diuina prouidentia enumerantur, in eos edita, qui ei se totos permisissent. Post eius Psalmi singulos versus affirmabat, singula sibi ordine ita obligasse, ut erant illic expressa. Cum ventum ad illa verba fuisset: Longitudine dierum replebo eum: Et hoc, inquit, apud me locum habet; DEI enim singulari beneficio octoginta & octo annis vixi, nullo vnquam morbo tentatus. Ad extrema versus illius verba: Et ostendam illi salutare meum: Hoc, inquit, unum restat; quod modo expecto. Cumq; astantium aliqui adderent, sperare se, hoc supremum beneficium ad cumulum ei veterorum accessurum: Non dubito, respondit. Ita felix DEI seruum obiit, sancta hilaritate, ac fiducia salu-

Psal. 141. 8.
Psal. 41. 3.
Ex cap. 13.
triplicis coronæ B. V.
tract. 3. P.
Francisci
Poirxi.
Psal. 90.

rio, Matris dulcissima fructu ac interuentu parta, plenus. Octoginta quidem octo annis se vixisse in beneficio habuit, & quidem nullo umquã morbo tentatum, quia ita diuinam gloriam poterat impensius propagare; sed tamen vel sic doluisse se indicat, quòd incolatus eius esset propagatus. Alioquin enim profectò, de corpore, in quo tam diu habitauit, exiturus non dixisset, *ò quale gaudium, ò qua consolatio!* sed vitæ iacturam deplorasset.

Quid, quòd vel Ethnici, ob has mortalium miseria, vitæ breuitatem inter naturæ beneficia numerauerunt? De qua vita cum Plinius loqueretur, adiecit: *Incertum ac fragile nimirum est hoc munus natura, quidquid datur nobis: malignum verò & breue, etiam in ijs, quibus largissimè contingit, vniuersum utique aui tempus inuentibus. Quid quòd astimatione nocturna quietis, dimidio quisq; spatio vita sua viuat? Pars aqua morti similis exigitur, aut pœna, nisi contingit quies. Nec reputantur infantia anni, qui sensu carent, non senectâ in pœnam viuacis. Tot periculorum genera, tot morbi, tot metus, tot cura, toties inuocata morte, ut nullum frequentius sit votum. Natura verò nihil hominibus breuitate vita præsinit melius. Hebescunt sensus, membra torpent, pramoretur visus, auditus, incessus, dentes etiã as ciborum instrumenta, & tamen vita hoc tempus annumeratur. Immò optatur, quia amatur ab ijs, qui nihil in futura vita sperant, sed aliquid formidant. At verò homini ea, quæ recensuimus, partim oculis, partim animo contemplanti, perbeati illi videntur, qui ex hoc ærumnarum humanarum & miseriarum pelago ad eû portum, DEO auspice, caelestibusque bene iuuantibus aspirant: quòd qui perueniunt, placidissimè conualescunt, procul à grauibus illis, quas ostendimus, corporum animorumque iactationibus, procul à procellis, & tempestatibus, procul ab omnibus vitæ salutisque discriminibus secreti atque disuncti. Senecam audiamus. *Omnia, inquit, ista bona, qua nos speciosa, sed fallaci voluptate delectant. pecunia, dignitas, potentia, aliãq; complura, ad qua generis humani caca cupiditas obsupescit, cum labore possidentur, cum inuidia conspiciuntur: eosque ipsos, quos exornant, & premunt; plus minantur, quam profunt. Lubrica & incerta sunt: numquam bene tenentur. Nam ut nihil de tempore futuro timeatur, ipsa tamen magna felicitatis tutela sollicita est. Si velis credere altius veritatem intuentibus, omnis vi-**

VIII.

Plin. lib. 7.
nat. hist.
cap. 50.

Seneca in
Consolat. ad
Polybium,
cap. 28.